

YANILGI

Selcan Karataş

- Gitmeden önceki son yarım saatimdi. Evimin önündeki o yüksek taşa oturmuş bekliyordum. Beklemek denemezdi buna aslında. Zihnimde bir karşılığı yoktu o anın. Duruyordum belki, evet ama bu kadar sıradan bir eylem değildi yaşadığım. Durmak denemezdi. Hareket hâlinde değildim ondan öncesinde. İzliyordum denebilir miydi? Belki bu daha yakındı. İzliyordum.

Büyük kavuşmaların başkentiydi bu oturduğum yer. Kaç yüzyıllık vedalar görmüştüm; kaç karanlık gecede yolumu aydınlatan yıldızı takip etmiş, kaç gün doğumuna şahitlik etmiştim. Hepsini kirpik uçlarıma sığdırdım: Birisi hariç. İki kaldırım arası süren bir ömrün yarısıydı. Zamanın mükemmel akışında belki de ihtimallerin en güzeliydi ve gerçektir. Bir yarım gülüş... İnsanın hafızasında böylesine yer edebilir miydi? Her ayrıntıyı, her sözü, büyük hesaplar soran ve suçlayan her soruyu, sorgulayan bakışları; nedenini, öncesini ve sonrasını unuttuğum ama içine hapsoldüğüm bir yarım gülüş... Uykunun, suçunu itiraf etmesini bekleyen bir polis gibi karşıma dikildiği gecelerin; yorgan altı karanlıklarının ve gece yarısının getirdiği gü-rültülü sessizliğin içine hapsoldüğü bir tebessümdü.

Ne valizim vardı yanımda ne de bir sırt çantam. Varacağım yeri bilmiyordum. Bu da her yolu gidilebilir kılıyordu bana. Ne acı. Her yol gidilebilecekse, her ihtimal mümkünse eğer yaşamın bir anlamı var mıydı? Şehrin soğuğu sindikçe sokağıma, hafızam daha hızlı çalışıyordu. Hiç durmadan, hiç yorulmadan hatırlamaya devam ediyordum. Yaşadıklarımın bende kalan yansımalarından ibarettim. İnsan özüne indiğinde daha değerli görmek istiyor kendisini. Değerimi bana kalanların toplamıyla ölçmek, bir an midemi bulandırdı. Bu dü-

şünceden koşar adım uzaklaştım. Elimden gelse kendime sarılırdım. Yapamadım.

Hayat bir yanılsamadan ibarettir. Hiçbir şeyin kafamda canlandırıdığım kadar mükemmel olmadığını gördüğümde anlamalıydım. Büyük hayaller, beraberrinde büyük hayal kırıklıkları da getiriyordu. Bazen onların altında kalmaktan korkup kaçtığım oldu. Kaçmak, korkaklara mahsus bir eylemdir. Öyleyse hayal kurmaktan vazgeçmeli ama bu sefer de hayat tekdüze ve sıradan. Düşüncelerimin birbirine şiddetle çarptığını hissediyordum. Soğuk arttıkça daha keskin ve acı verici oluyordu. Düşünmek, ilk defa böylesine acı çektiriyordu bana. Bu acı fiziksel sancularımdan uzak, daha yıkıcı ve yıpratıcıydı.

Bu bir çağrıydı. Çağrılar tek kişilik değildir. Öyleyse kim çağırıyordu beni? Yanıma sadece yaşanmışlıkları alacağım, başka bir şeye ihtiyaç duymayacağım bu yolculuk nereyeydi? Ne hissediyordum, buraya oturmadan önce hatırlamıyorum. Başının ve sonunun belirsiz olduğu bu anı, neredeyse doldurduğum bu yarım saati ve ayağa kalktıktan sonra gidilecek yeri zihnimde oturtamıyordum. Yavaşça toparlanıp ayağa kalktım. Saçlarımı geriye atıp rüzgârın tenime değmesine izin verdim. Her dalgasına bir düşüncüyü astığım saçlarım şimdi ahenkle omuzlarımdan aşağıda dans ediyorlardı. Gözlerimi kapattım. Yanılgı, evet. Hissettiğim, yaşadığım, düşündüğüm tek şey buydu. Bu, koca bir yanılgıydı. Kabullenmem için önce kendimle yüzleşmem gerekti. Büyük yanılgılar ve büyük hatalar bu denli korkutmamalıydı beni. Ayağa kalkmanın ne olduğunu bilmek için önce düşmek gerekliydi. Büyük düşüşlerden sonra daha güçlü geri dönüşlerin, daha kuvvetli adımların geleceğini yaşayarak görmeliydi insan. Bense daha ilk yanılgımda küsmüştüm hayata. Kalemim kırılınca yazmaktan vazgeçmiştim. Oyuncağı kırılan bir çocuk gibiydim. Tamir etmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Sadece elimdeki kırık oyuncakla olduğum yere çöküp küsüyordum.

Şimdi durduğum yerde kök salan bir ağaç gibi kalakalmıştım. Düşüncelerimin ağırlığından yürüyemiyordum. Beni ben yapan ne anılar ne yansımalar ne de kaçıışlardı. Ben, yanılgılarımla bendim.

Bir ses. Alarmin titreşimiyle yere düşen telefonum ve açık pencereden içeri giren rüzgâr... Günler, haftalar ve neredeyse aylar sonra uyuduğum en güzel uyku... İlk defa göz kapaklarımla ağırlığımı hissetmeden uyandım. Telefonumun alarmini kapatıp pencereye yöneldim. Bütün gün susuz kalmışım gibi bütün havayı ciğerlerime çektim. İşte oturduğum o taş, işte o kaldırımlar, işte o sokak... En büyük yanılgı, kendinden kaçmaktır, diyor şimdi kafamdaki o ses. Yeni hayaller kurmaktan, yanlış yapmaktan korkmak... İşte en büyük yanılgı budur.